

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év március hó 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év május hó 20. napján kelt 20.B.19/2009/12. számú ítéletét **az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben annyiban változtatja meg, hogy a kiszabott börtönbüntetés mértékét 2 (kettő) évre súlyosítja.**

A vagyonelkobzást az I. r. vádlottal szemben rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2009. év május hó 20. napján kelt 20.B.19/2009/12. számú ítéletében az I. r. és a II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 250. § (1)-(3) bekezdés I. tétele szerinti társtettesként hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében, ezért külön-külön 1 év 6 hónapi börtönbüntetésre, 50.000,- forint pénzmellékbüntetésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette, 10.000,- forint tekintetében vagyonelkobzást rendelt el. A III. r. vádlott bűnösségét a Btk. 253. § (1)-(2) bekezdés szerinti 2 rb. hivatali vesztegetés büntetében állapította meg, ezért halmazati büntetésül 180 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi összegét 500, a pénzbüntetés teljes összegét 90.000,- forintban állapította meg. Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete a III. r. vádlott tekintetében a kihirdetéskor jogerőre emelkedett, ellene az ügyész az I. r., a II. r. vádlottak tekintetében súlyosításért; a vádlottak és védőjük elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a vádlottak rövid szakmai gyakorlata, tapasztalatlansága, további ténybeli beismerése nem tekinthető enyhítő körülménynek. Nekik ugyanis a legrövidebb szolgálati idő mellett is tudniuk kell magatartásuk büntetéssel fenyegetettségéről. Beismerésük sem minősül ennek, mert bár kétség kívül intézkedésük tényét nem vitatták, azonban azt jogszerűnek minősítették és a vesztegetés megtörténtét mindvégig tagadták. Büntetlen előéletük pedig nem tekinthető olyannak, amely megalapozná a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását egy olyan bűncselekménynél, melynek büntetési tétele két évtől nyolc évig terjed.

A vádlottak védője fellebbezésének írásbeli indokolásában előadta, hogy nem megalapozott az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás. A Fővárosi Bíróság nem vette figyelembe a kifogástalan előéletű vádlottak tekintetében azt, hogy szolgálati feladataikat ez idáig problémamentesen látták el, a jelentésükben írtak pedig a valóságnak mindenben megfeleltek. Az elszámoltatás, ruházat átvizsgálása során pénzt előjárójuk nem talált náluk. Törvényesen alkalmaztak bírság helyett figyelmeztetést, vallomásuk egybehangzó volt, ezzel szemben a III. r. vádlotté nem volt ennek tekinthető. Az eljárást a III. r. vádlott férje kezdeményezte, aki névtelenül tette meg feljelentését és a nyomozati szakban vallomást sem tett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.541/2009/1. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A bűnösségi körülmények pontosítása mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész felhívta a figyelmet arra, hogy az intézkedéskor a vádlottakban semmilyen erkölcsi gát nem volt. Annak ellenére követték el a bűncselekményt, hogy nem sokkal korábban léptek a rendőri pályára. Kérte ezért indítványának megfelelően a kiszabott büntetés súlyosítását.

A vádlottak védője a Fővárosi Ítéltáblához írásban is eljuttatott fellebbezését fenntartotta. Kiemelte, hogy a feljelentést nem a szavahihetőnek elfogadott a III. r. vádlott, hanem a férje tette meg névtelenül. Nem csak e vádlott, hanem az I. r. és a II. r. vádlottak is büntetlen előéletűek. Ismét felhívta a figyelmet, hogy az elszámoltatás során nem találtak a vádlottaknál bankjegyeket, akik szabad mérlegelésük körében döntöttek arról, hogy figyelmeztetést alkalmaznak helyszíni bírságolás helyett. Összességében megállapítható, hogy a vádlottak cselekvősege nem nyert kétséget kizáró bizonyosságot. Ezért elsősorban a felmentésüket, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlottak felszólalásukban tagadták a bűncselekmény elkövetését, az utolsó szó jogával pedig nem éltek.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 349. § (1) bekezdése alapján csak a fellebbezéssel érintett I. r. és II. r. vádlottak tekintetében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Az ügy helyes jogi és

ténybeli megítéléséhez szükséges bizonyítékokat felderítette, a tényállás megállapítása szempontjából jelentősséggel bíró tanúkat a bírósági tárgyaláson meghallgatta. A tényállást túlnyomórészt megalapozottan állapította meg, azonban az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdésében a pénz elkérését, illetőleg a 10.000,- forint a III. r. vádlott által történő átadását pontatlanul rögzítette. Megfogalmazása szerint ugyanis mindkét vádlott kérte a pénzt és a 10.000,- forintot ugyancsak mindketten átvették. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság által szavahihetőnek tekintett a III. r. vádlott a Fővárosi Bíróság által az ítélet 5. oldal 2. bekezdésében helyesen idézett előadásából a megállapítottakkal szemben pontosan, személyre szabottan meghatározható a vádlottak elkövetési magatartása. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás az általa szavahihetőnek elfogadott a III. r. vádlott vallomásaival részben ellentmondásban van, ez a Be. 351. § (2) bekezdés c./ pontjával ütköző megalapozatlanságot valósítja meg: a megállapított tényállás részben ellentétes az iratokkal. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés b./ pontja - az iratok tartalma - alapján a következők szerint orvosolta a tényállás pontosításával:

- A III. r. vádlottal a megállítást követően a II. r. vádlott közölte, hogy 50.000-300.000,- forint közötti összegű büntetésre számíthat. A III. r. vádlott erre ajánlotta fel, hogy a helyszínen szeretné „elintézni” a büntetést. Az I. r. vádlott közölte vele, hogy a gépjármű forgalmi engedélyébe tegyen annyi pénzt, amennyit erre szán. A III. r. vádlott a 10.000,- forintot betette az okmányba, melyet átadott az I. r. vádlottnak, aki a járőr kocsiba beült, és a pénzt kivette az okmányból. Rövid idő elteltével visszaadta a III. r. vádlottnak a forgalmi engedélyét, amiben ekkor már nem volt pénz (a III. r. vádlott nyomozati iratok 53-55. oldalán tett vallomása, az I. r. vádlottal és a II. r. vádlottal lefolytatott szembesítése a nyomozati iratok 73-75; 93-97. oldalán; átemelve az elsőfokú ítélet 5. oldal 2. bekezdéséből).

Az előbbi kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás képezte a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját. Ahogyan azt a Be. 351. § (1) bekezdése meghatározza *a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak [323. § (3) bekezdés], és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.*

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - az előbbi pontosítástól eltekintve - a történeti tényállás megállapítása során hibát nem vétett. Indokolási kötelezettségének eleget tett, amikor iratszerűen, a logika szabályainak megtartásával adta okát, hogy miért tekintette szavahihetőnek a III. r. vádlottat, aki önmagára, de vádlott-társaira is terhelő vallomást tett. Kétség kívül nem ismerte fel az I. r. és a II. r. vádlottakat, azonban felírta gépkocsijuk rendszámát, ebből is megállapíthatóan a vádlottak voltak azok, akik az xxx-000 forgalmi rendszámú gépkocsival intézkedtek a helyszínen. Ennek tényét az I. r. és a II. r. vádlottak egyébként is beismerték. A vádlottak csak azt tagadták, hogy pénzt fogadtak el a III.

r. vádlottól. Ezt azonban cáfolta a mentességi jogával - szemben a védői hivatkozásával - már az eljárás nyomozati szakában sem élő tanú vallomása.

Az előbbiekre figyelemmel a vádlottak és védőjük elsőfokú bíróság által megállapított tényállást támadó fellebbezése az eljárási törvény előbbi rendelkezésében írtakra figyelemmel nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést az I. r. és a II. r. vádlottak bűnösségére és cselekményeiket törvényesen minősítette a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétele minősülő társtettesként hivatalos személy által elkövetett vesztegetés bűntettének. E bűncselekmény törvényi tényállását a vádlottak egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg, amikor a III. r. vádlott azért ajánlotta fel, hogy a helyszínen szeretné elintézni a büntetést, mert korábban ezt a II. r. vádlott kezdeményezte. Az I. r. vádlott ezt követően kérte el és vette át a 10.000,- forintot. Az irányadó törvényi tényállás szerint ezért szándékegységben tevékenykedtek közös intézkedésükkor még akkor is, ha nincs adat arra nézve, hogy a 10.000,- forintot megosztották-e egymás között. Ennek átvételéről a II. r. vádlottnak tudomása volt, hiszen az okfolyamatot az ő felhívása indította el.

A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság részben ismerte fel helyesen a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. Az enyhítő körülmények körében azonban nem bír jelentőséggel az I. r. vádlott tekintetében a *„rövid rendőri szolgálatával összefüggő tapasztalatlanság”*-a, míg a II. r. vádlott tekintetében *„eddig kifogástalan szolgálatteljesítés”*-e, ezért mellőzte ekként értékelésüket. Ezzel szemben enyhítő körülményként értékelendő fiatal felnőtt koruk, mivel a bűncselekmény elkövetésekor mindketten huszonegy évesek voltak. Enyhítő körülményként értékelendő emellett az elsőfokú ítélet megszületése óta eltelt további időmúlás.

Az enyhítő körülmények viszonylag csekély számára figyelemmel nem volt indok az enyhítő szakasz alkalmazására a vádlottakkal szemben. A másodfokú bíróság ezért mellőzve ezt, a büntetési tétel alsó határának megfelelő tartamban, két évben, szabta ki a vádlottakkal szemben a börtönbüntetést. A másodfokú bíróság által rögzített enyhítő körülményekre tekintettel sincs azonban ok végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására a vádlottakkal szemben. Az elsőfokú bíróság által a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése alapján alkalmazott felfüggesztett szabadságvesztés törvényes a lefokozás mellékbüntetés együttes alkalmazásával. Ez ugyanis kizárja a vádlottakat a rendőri hivatás gyakorlásából. Erre is figyelemmel nem látott okot a másodfokú bíróság a felfüggesztés próbaidejének felemelésére sem.

Az irányadó tényállás szerint a vesztegetési pénzt az I. r. vádlott vette át a III. r. vádlottól. Ezért az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen, a Btk. 77/B. § (1) bekezdés e./ pontján alapuló vagyonekobzást az I. r. vádlott tekintetében kell alkalmazni.

A Fővárosi Ítéltábla az előbbi indokok alapján a Fővárosi Bíróság ítéletét e részeiben változtatta meg a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

B u d a p e s t, 2010. év március hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 20.B.19/2009/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.180/2009/9. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

B u d a p e s t, 2010. év március hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző